

Jozef van Arimathea

Uit het Engels vertaald door mevr. G. J. ten Have-van der Made

Oorspronkelijke uitgave: Real Israël Press Glastonbury, U.K.

Copyrights: Helene W. Koppejan-van Woelderen

Nederlandse uitgever:

Nederlands Israël Boekenfonds - Buitenpost

Jozef van Arimathea

Profetie, geschiedenis en traditie tezamen maken de geschiedenis van Jozef van Arimathea uniek in de annalen van het Britse volk. De geschiedenis is verkregen uit gewijde en wereldse bronnen en draagt een naam, die bekend is over de hele wereld, waar de christelijke boodschap is verkondigd, doch slechts weinigen hebben begrepen, dat het een integrerend deel is van die boodschap; een deel dat profetisch aan Jozef van Arimathea was toegewezen, om in de laatste acte van het Drama der Eeuwen uit te voeren.

In dit verhaal van lang geleden moet er veel onbegrip worden opgehelderd over verkeerde identiteiten, zodat de geschiedenis op een ware en hechte grond komt te rusten. Met dat doel voor ogen beginnen we in de dagen, die vooraf gingen aan de verovering van Kanaän door Jozua.

Kanaän

In de tijd, die vooraf ging aan de verovering van Kanaän, werd dit land voor het grootste deel bewoond door een aantal volksstammen, die afstamden van een gedegenereerde kleinzoon van Noach, Kanaän, de jongste zoon van Cham. Het land, dat later bekend stond als Palestina, stond toen onder opperbevel van Egypte. Toen het volk der Hebreëen (Israël) de Jordaan bereikte, gaf Egypte haar heerschappij om onbekende redenen op en trok haar troepen terug, het aan de Kanaänieten overlatend zich te verdedigen tegen de naderende Hebreeuwse invasie.

Behalve de Hittieten waren de agressieve Filistijnen het enige niet-Kanaänitische volk, dat de Hebreëen tegenkwamen bij hun verovering onder Jozua. De Filistijnen stonden bij de Kanaänieten bekend als "vreemdelingen", wat naar men zegt de betekenis is van de naam "Filistijn". Ze stamden af van Mizraïm, de tweede zoon van Cham en het schijnt dat zij niet onderhorig waren aan Egypte. De Filistijnen verbleven een paar eeuwen lang na de verovering in het land. Israël moest steeds voor hen op zijn hoede zijn en in tijden van

ongehoorzaamheid aan Gods wetten waren zij een roede voor Israël. Zij bewoonden de vijf voornaamste steden en ten slotte kreeg Kanaän de naam "Palestina", afgeleid van hun naam "Filistia".

Phoenicië

De Phoeniciërs, die een uitgestrekte kuststrook bewoonden, waren net zo gedegenereerd als hun verwanten, de Kanaänieten, onderhevig aan alle mogelijke ziekten, afgodendienaars met de meest laag-bij-de-grondse uitingen van morele verdorvenheid. De Israëlieten onder Jozua kregen van Godswegen het bevel hen te verjagen om het land te zuiveren. Deze taak viel hun minder moeilijk vanwege het feit dat de Egyptische troepen zich hadden teruggetrokken.

Het Phoenicische gebied bestond uit een strook land aan de Westkust van de Middellandse Zee vanaf de punt van de berg Karmel tot Sidon, 190 kilometer lang en een achterland van ruim 30 kilometer, dat zich uitstrekte tot aan de westelijke hellingen van de Galilese heuvels. In het boek Jozua (19 : 24-31) vinden we, dat het gedeelte van Kanaän, dat na de verovering aan de stam **Aser** werd toebedeeld, precies het grondgebied van de Phoeniciërs was.

Evenals de Kanaänieten waren de Phoeniciërs schatplichtig aan Egypte, hetgeen in die dagen als een zeer ongewenst kenmerk van dienstbaarheid werd gezien. Deze verovering vond in de 14e eeuw v.Chr. plaats.

Het deel dat Aser kreeg, bevatte 22 steden of burchten met hun dorpen. Ten noorden van Asers grondgebied lag het door loting toegewezen grondgebied van de stam **Dan**, dat bestond uit een kuststrook vanaf Sidon tot Arvada en een achterland, dat zich uitstrekte tot aan de bronnen van de Jordaan. Ten zuiden daarvan lag het grondgebied van **Zebulon**, dat van de berg Karmel tot Sarid en oostwaarts tot aan Nazareth in Galilea reikte.

Het was in oude tijden een veelvoorkomend gebruik, dat een veroverd gebied bekend bleef onder de naam, die het vóór de verovering had. Daardoor bleef de naam Phoenicië vele eeuwen lang gehandhaafd. nadat het land in het bezit van de Hebreeërs was gekomen, waardoor er grote verwarring is ontstaan bij de Bijbelstudent en de historicus over het volk Israël als er naar de Phoeniciërs wordt verwezen. Josephus vermeldt dat Tyrus, na de vernietiging door Jozua, herbouwd werd door de stam Aser. Tot enkele jaren geleden bleef echter de indruk bestaan, dat sommige van de Israël-stammen er niet in geslaagd zouden zijn de Kanaänieten te verdrijven, hetgeen zij ten slotte toch voltooid hebben, zoals blijkt uit het feit dat koning David de vesting Zion innam, die toen als onneembaar werd beschouwd. (2 Samuël 5 : 7)

De schrijver van de 80e Psalm overdreef niet, toen hij schreef dat de wijnstok, zoals hij Israël typeerde, het land Palestina vulde, nadat deze was overgeplant vanuit Egypte en haar takken uitstrekte tot in de zee, hetgeen Israël in deze beide gevallen niet had kunnen doen, als zij Phoenicië niet hadden veroverd.

Dat de stam Aser "de gekroonde stad" Tyrus bezat, waar de kooplieden "prinsen" waren volgens Jesaja, bewijst de vervulling van een vreemde profetie van Jakob. (Genesis 49 : 20) Toen hij aan Juda de scepter, als embleem van eeuwigdurend koningsschap beloofde. beloofde Jakob aan Aser "koninklijke lekkernijen", anders vertaald als "koninklijke schatten": Ten tijde van Hiram, de koning van Tyrus uit de stam Aser, wiens vloot met die van Salomo de zeeën doorkruiste en die de producten van vele landen meebracht, waaronder schatten goud om de vaten voor de tempel in Jeruzalem van te vervaardigen, werd de belofte van Jakob vervuld. "Salomo had een vloot op zee met de vloot van Hiram." Deze vriendschappelijke alliantie begon al in de dagen van Salomo's vader David; we lezen dat "Hiram een vriend van David was."

Phoenicië contra Israël

De fout die was gemaakt om het Hebreeuwse volk Israël met de Phoeniciërs te identificeren, bleef eeuwen lang voortduren, zonder dat de historicus of de bijbelonderzoeker de vergissing ontdekte. De zozeer geroemde bekwaamheid ter zee van de Phoeniciërs was eigenlijk roem die de stam Aser toekwam. Deze foutieve identiteit eindigde toen in 1887 bij de ontdekking in Egypte tussen de ruïnes van het paleis van Amenhotep de Vierde de Tel el Amarna tabletten werden gevonden, die melding maakten van de verovering door Jozua, bekeken vanuit het Egyptische en Kanaänitische standpunt.

Nadat Egypte haar soevereiniteit had opgegeven en haar troepen en bevelvoerende officieren had teruggetrokken, moesten de inheemse Kanaänieten zichzelf verdedigen.

Ut de tabletten blijkt, dat er in elke Kanaänitische stad een inheemse heerser of koning was en een Egyptische ambtenaar, die volgens majoor Condor bekend stond als "Paka", die daar blijkbaar aangesteld was om de Egyptische belangen te behartigen. De Amarna-tabletten zijn van onschatbare waarde voor de historische berichtgeving over die periode. De inscripties in spijkerschrift op de kleitabletten zijn brieven van Kanaänitische heersers aan Amenhotep de Vierde, waarin aan Farao dringend verzocht werd zijn troepen te zenden om te helpen het land tegen tegen de binnenvallende Hebreeërs onder Jozua. De Farao gaf echter geen gehoor aan deze verzoeken en zo voltooide Jozua de verovering. ([Zie: "De oudste brieven van de wereld" door mevr. Sidney Bristow](#)).

Op één uitzondering na werden er geen plaatsnamen veranderd. Het volk Israël betrok hun nieuwe bezittingen, verbrandde de ongezonde behuizingen van de gedegenereerde Kanaänieten en bouwde nieuwe steden en dorpen, voordat ze op hun eigen manier begonnen te leven, circa 1444 v.Chr. ([Ussher](#)).

Ferrar Fenton, die zijn Bijbelvertaling schreef na de vondst van Amarna-tabletten, kon aantonen, dat Jozua Tyrus met vuur had verbrand en dat Tyrus door de Hebreeërs herbouwd werd. (Jozua 11 : 10-20, Ferrar Fenton vertaling; volgens F.F. is Hazor = Tyrus).

"Bij decreet was bepaald dat de kust van de Middellandse Zee de westgrens van Israël zou zijn. Jozua voldeed hieraan door Phoenicië te veroveren."

Het was eigenlijk niets nieuws, dat de Israëlieten bekend zouden staan onder de naam van het land, dat zij hadden veroverd; dat is in de geschiedenis meerdere malen voorgekomen. In de loop van de geschiedenis zijn de Hebreërs onder verschillende namen bekend geweest, zoals Amorieten, Moabieten, Meden, Perzen en Manda's (uit: Marchant, Monumental Facts). Een historische verwijzing naar de Phoeniciërs, die van de verworpen Kanaänieten afstamden, stond eeuwenlang te lezen op twee zuilen in Tanger, tegenover Gibraltar, in Phoenicische karakters: "Wij vluchtten van het aangezicht van Jozua, de dief" (Procopius, "Vandalensis" Boek 2, hoofdstuk 10). Zij vluchtten zuidwaarts, waar zij zich vestigden tussen andere Afrikaanse stammen van het volk Cham.

Het volk Aser had aan de Middellandse Zee in het noorden de stam Dan als burens en in het zuiden de stam Zebulon. Het is een merkwaardig feit dat Dan de enige stam in Israël was, die de naam van het pas veroverde grondgebied veranderde in de naam van hun vader. (Jozua 19 : 47) Door dit karakteristieke gegeven kan het volk zijn trektocht herkend worden aan de namen van de plaatsen Danzig zoals Danube (Donau), wat betekent Dan's Rust, Dnjester, Danzig (Gdansk), Dnjepr, Dardanellen, totdat deze stam zich ten slotte vestigde in zuidelijk Scandinavië, welk deel ze Dans Mark, of grensgebied van Dan noemden, nu Denemarken. Hierin vinden we de vervulling van Jakobs profetie: "Dan zal zijn volk richten als één der stammen van Israël." In Denemarken is het volk een volledige eenheid, met een constitutionele monarchie en met hun eigen wetten. De Danoniërs in Griekenland en de Thuata de Danaän in Ierland waren takken van de stam Dan.

De stam **Juda** gaf zijn naam - Judea - aan zijn afstammelingen in Palestina, ofschoon zij er niet in geslaagd zijn hun oude geslachtsnaam buiten het Beloofde Land te handhaven.

Omstreeks de elfde eeuw voor Christus had alleen de stam **Aser** zich als zeevarend volk onder de naam Phoeniciërs buiten de Middellandse Zee begeven tot voorbij de kusten van Spanje en Gallië en waren begonnen handel te drijven met de tin-eilanden, dat waren de Scilly-eilanden en Cornwall (Universal Encyclopedia). We weten nu, dat de Phoeniciërs, die volgens vele schrijvers nederzettingen hadden gemaakt in Brittannië, tot de Israël-stam Aser en dus niet tot het vervloekte Chamitische ras Kanaän behoorden, maar van het nageslacht van Sem waren. De afstammelingen van Chams jongste zoon Kanaän, waarover Noach zijn vèrstrekkende vervloeking van knechtschap had uitgesproken, waren daardoor machteloos in privé of nationale ondernemingen de overhand te verkrijgen. "Een knecht der knechten" beschrijft precies hun positie als vazallen van Egypte en van de Hittieten, die door Egypte overwonnen en daaraan onderhorig waren, vandaar "een knecht der knechten", dus onderdanig aan de overwonnenen. De vermaarde kolonisatie van Cornwall door de Phoeniciërs berust op dezelfde veronderstelling als die van Phoenicisch Ierland. De beweringen over "Phoenicisch" Cornwall en "Phoenicisch" Ierland zijn zonder enige historische grond. Bruce Hannay zegt in zijn "Race and Origins", dat de Phoeniciërs Israëlieten waren. Noch in Cornwall, noch in Ierland zijn er Phoenicische oudheden of Phoenicische graven gevonden.

De oude Britten begroeven hun doden, in plaats van hen te verbranden, zoals de Romeinen dit deden en die hun later tijdens de Romeinse bezetting daarvoor bij elke gelegenheid zware belastingen oplegden; maar desondanks hielden zij toch vast aan hun oude gebruiken.

Deze feiten, en ook de overeenkomst in woorden en hele zinnen van de talen van Wales en Cornwall met het Hebreeuws, laten geen twijfel bestaan omtrent de oorsprong van het Britse volk.

Cornwall

Het is merkwaardig, dat de oudste graven, die in Cornwall zijn ontdekt - de Harlyn Bay ontdekkingen nabij Padstow - aantonen, dat de eersten, die zich in Cornwall vestigden en waarvan sommigen denken dat het de eerste tinbewerkers zijn geweest, op dezelfde wijze zijn begraven als de voorhistorische Egyptenaren, namelijk in gehurkte houding op de linkerzijde, met de knieën bijna tot aan de kin. (R.A. Bullen, B.A. in "Harlyn Bay Discoveries"). Volgens deze ontdekking verwijst de oudste tin-mijnbouw in Cornwall naar de bouwers van Stonehenge en andere gigantische monumenten in de Britse eilanden, waarvan men gelooft dat het de Hyksos zijn geweest en dat dit eveneens de eerste tin-mijnbouwers in Brittannië waren, deze Semitische afstammelingen van Noach, die Egypte verlaten zouden hebben, nadat zij de Grote Pyramide hadden voltooid. Hun kennis van astronomie bracht hen ertoe kaarten in klei en steen van de Zodiac (de dierenriem) te vervaardigen. Op geen andere wijze kunnen wij een verklaring geven van de voorhistorische Egyptische graven in Cornwall en van een volk dat de wetenschappelijke kennis bezat in voorhistorische tijden tinafzettingen te ontdekken en tevens de kennis bezat dit in mijnen te exploiteren. Later zou blijken dat tin één van de nuttigste metalen is voor algemeen gebruik voor de mensheid.

Hebben wij in de oude Druïdische hymne in Davies' "Mythology of the British Druids" een echo gevonden van de komst van de Hyksos uit Egypte? De volgende vier korte regels schijnen het gebed geweest te zijn van 500 mannen, die in voorhistorische tijden in vijf schepen op de kust van Brittannië landden. Het sterk naar voren komende getal 5 en de veelvoud van 5 zijn karakteristiek voor het Grote Pyramide-gebouw in Egypte, dat naar men meent het werk is geweest van de Hyksos. Taliësen, die een autoriteit uit Wales is op Druïdisch gebied, verklaarde dat deze traditionele versregels in het Hebreeuws gesteld waren. De heer Davies zette deze passage in Hebreeuwse letters, die aldus vertaald zijn (in het Engels):

*And I have covenanted a Covenant. O heap (or ruin).
A home of wood is a home, my budding forth.
I have covenanted a Covenant. O Ships.
Sak (my defender) is my witness: He is my friend.*

In het Nederlands wordt dit:

*En ik heb een verbond afgesloten. O hoop (of ruïne).
Een huis van hout is een huis, mijn opkomst.
Ik heb een verbond afgesloten, O schepen.
Sak (mijn verdediger) is mijn getuige. Hij is mijn vriend.*

De Hyksos schijnen lange, krachtig gebouwde mannen te zijn geweest en dit is misschien enig bewijs voor de legende dat Cornwall de woonplaats is geweest van de meest beroemde reuzen uit de geschiedenis en de traditie.

St. Michael's Mount

Het is heel goed mogelijk, en zelfs waarschijnlijk, dat [St. Michael's Mount](#) zo genoemd is door de mannen van de stam Aser, want in de dagen van hun omzwervingen in de woestijn, was Sethur, de zoon van Michaël, die een afstammeling van Aser was, één van de verspieters, die door Mozes waren aangewezen om het land Kanaän te gaan "verkennen". Later in Kanaän was er in het gebied van Aser een stad "Mishaël" genaamd, wat een variant van Michaël lijkt te zijn. Deze stad was één van de vier steden, die Aser aan de Levieten had gegeven als vrijstad. (Jozua 21 : 30) Daar de Levieten alle expedities van de Israëlieten begeleidden, kan men tot geen andere conclusie komen dan dat St. Michaels Mount één van de eerste Levitische vrijplaatsen in de Britse eilanden is geweest, omdat in alle Israëlitische nederzettingen zulke voorzieningen verplicht waren. Het feit dat St. Michael's Mount sedert onheuglijke tijden een pelgrimsoord is geweest, lijkt erop te wijzen, dat de Mount een Levitisch heiligdom geweest. Nadat het een vrijplaats was geweest, is er later een Keltisch of Druïdisch klooster gebouwd en dat de Mount ook te boek stond als klooster, blijkt uit het feit, dat de bezitting nooit "geld" of belasting heeft betaald. Naar deze romantische plaats kwam St. Keyne, de dochter van de koning van Brecon op een pelgrimsreis in 490 AD, hetgeen bewijst dat Michael's Mount een gevestigd christelijk centrum was geworden, en dat het voorvoegsel "Sint" er eveneens toe heeft bijgedragen de titel in overeenstemming te brengen met de aartsengel Michaël uit de Schriften.

De mannen van de Israëlitische stam Aser dreven in hun schepen handel met vele landen. "Hun talrijke vloeten voeren over de Indische en Atlantische Oceaan. De Tyrische vaan woei terzelfder tijd op de kusten van Brittannië en die van Ceylon ..." Omstreeks 600 v.Chr. had deze handel zijn hoogtepunt bereikt en de Aserieten (de zogenaamde Phoeniciërs) waren op het toppunt van hun grootheid. "Rome, dat in 650 v.Chr. werd gesticht, was toen nog een onbetekenend Italiaans stadje, zonder muren eromheen. Aser, gelegen aan de Middellandse Zeekust in Kanaän, was meer dan 600 jaar oud. (George Smith, LLD, in The Cassiterides) Rome had geen overgeërfde kwaliteiten, waaruit een snelle groei naar macht in de oude wereld kon voortkomen. Het wordt nu algemeen aangenomen dat Rome Griekenland heeft nagebootst. Het had niet vooruit kunnen komen zonder het voorbeeld van Griekenland, dat daar was gevestigd door het enorme intellect van het oude volk Israël, waarvan Rome zonder schaamte de architectuur en de kunsten overnam.

De kooplieden van Aser bewerkten de tinmijnen niet als slaven, maar als meesters en exporteurs. (Zie Camden "Britannica" deel I). En om het nog eens te herhalen: Er is in Cornwall geen spoor van Phoenicische oudheden of graven; geen spoor is er gevonden van Phoenicische invloed, noch in Gallië, noch in Britannië, evenmin als daar ooit een spoor van Phoenicische handelaars is gevonden. Er zijn wel inheems vroeg-Romeinse voorwerpen in de Cornische tinmijnen aan het licht gebracht, terwijl er in het dorp Glastonbury in de IJzertijd tin werd ontdekt en tin werd gebruikt om er Brits geld van de smelten.

De Rev. T. Taylor haalt in zijn werk "St Michael's Mount" Diodorus Siculus aan, die, naar wordt beweerd, op zijn beurt Posidonius aanhaalt, als hij zegt, dat "de handelaren die het tin in Ictis (= St. Michael's Mount) kochten, noch Phoeniciërs, noch Carthagers waren".

Een oude naam voor St. Michael's Mount denkt men gevonden te hebben in de naam "Ictis" of "Mictis", welke laatste naam een oude variant schijnt te zijn van Michaël. Plinius zegt (IV.30 van Timaeus) "Op een afstand van zes dagen zeilen van Brittannië (Bretagne?) ligt een eiland Mictis genaamd, waar wit lood wordt gevonden, en de Britten komen naar dit eiland in boten, gemaakt van rijshout, bedekt met aan elkaar genaaide huiden."

Er is ook de aanhaling van Diodorus (v. 21, 31) over Posidonius, die omstreeks 80 v.Chr. naar Brittannië reisde en die de metaalwerkers van Cornwall beschreef, "die het tin naar een zeker eiland vervoerden, dat voor de kust van Brittannië lag, genaamd Ictis (Mictis?) ... op dat eiland kopen de handelaren het tin van de inheemse bevolking en brengen het naar Gallië." De plaatselijke bevolking sprak de "ch" van Michael waarschijnlijk uit als "k". Michael klonk dan als "Mickle" (Mikel) en werd zo "Mictis".

De profetische zegen van Jakob aan **Aser** (Genesis 49 : 20) en die van Mozes (Deuteronomium 33 : 24) zijn ruimschoots vervuld. "Boven de grond olijven en olie (in Palestina), ondergronds ijzer en koper (in Brittannië) (Companion Bible). De energieke zeevarende zonen van Aser verzamelden grote rijkdom en legden de grondslag voor de rijkdommen van het Hertogdom Cornwall, dat sinds die dagen aan de erfgenaam van de Britse troon rijkdom en waardigheid heeft verleend. De sleutel hiervan vindt men vermeld in oude Britse kronieken, volgens welke Cornwall sedert onheuglijke tijden een koninklijk hertogdom was, waarvan de oudste zoon van de regerende vorst erfgenaam was en nooit aan iemand anders dan aan de rechtmatige erfgenaam mocht toebehoren.

Op het tin, dat het zegel van het hertogdom draagt, staat een "rode klimmende leeuw, met een gouden kroon, op een wapenschild, versierd met gouden munten." (W. Copeland Borlase, Tin. Trade in Cornwall). Een wapenschild duidt op koninklijke afkomst.

De tinwerkers hadden hun eigen parlement, dat bekend stond als de "Stannaries", dat bewaakt werd door een schildwacht, wiens functie erfelijk was. Volgens Sir George Harris (The Stannaries in Cornwall) gaat de oorsprong van de Constitutie "verloren in onpeilbaar verre eeuwen in de oudheid". Er bestonden mijn- en handelsbelangen tussen Cornwall en Somerset vanaf zeer oude tijden en volgens een oude traditie bestond er in vóór-Romeinse tijden een handelsroute tussen de tinmijnen van Cornwall en de loodmijnen van de Mendips. Overblijfselen van deze weg kunnen misschien nog worden gevonden in de "Here Path over the Quantocks".

Het was zeker niet louter toeval, dat Jozef van Arimathea bekend was met het tin van Cornwall en de loodmijnen van Somerset, want als een prins uit het huis van David was het aan Jozef bekend dat zijn bloedverwanten van de stam Aser Cornwall beroemd hadden gemaakt door het kostbare metaal. Kwam het misschien voort uit het spoor van Jozef (uit

de stam van Juda) dat de Joden bekend werden met Cornwall en de tin-industrie aldaar, waar hun naam tot heden ten dage voorkomt in "Joodse huizen, Joods tin, Joodse overblijfsels", of komt het van de gewoonte om na de ballingschap alles wat naar Israël verwijst "Joods" te noemen?

"Dat wapens als erfelijke tekenen van eer werden beschouwd, dateert van kort na de omverwerping van het Romeinse Rijk in de vijfde eeuw A.D. door de onoverwinlijke Gothen (die van Israël afstamden) en die in die tijd van verwoesting de Heraldiek deden ontstaan en het in de kamer van de "Jus imaginum" van de Romeinen plaatsten. De sterken droegen leeuwen, wolven, luipaarden etc.; voor verstand en kunstnijverheid droegen zij slangen en honden; dit waren de gewoonten van de overwinnende Gothen, die voordien blijkbaar bekend waren met het gebruik van vaandels." (Nisbett, System of Heraldry; zie Genesis 49, Numeri 11 : 2)

Jozef van Arimathea

Men moet niet denken dat Jozef van Arimathea een eenzame figuur op de kusten van Brittannië was, die zijn mijnbelangen behartigde; hij was veel meer een rijke man, die in die dagen met groot gevolg op reis was en toegang had tot het koninklijke hof. Volgens een wijdverbreide traditie, die hardnekkig in Cornwall bewaard wordt, was de Jongen Jezus aan zijn zorg toevertrouwd door zijn nicht Maria, de moeder-maagd, die de dochter was van zijn oudste broer. Tijdens de oorlog (1940-1945) was er een Poolse oorlogspiloot, die later in de strijd is gesneuveld, die vertelde over een legende, die in de oude havens van de Baltische kust in omloop is, dat Jozef van Arimathea als een zeevarende handelaar uit het Midden-Oosten hun havens had bezocht met de jonge Jezus bij zich aan boord. Zulke legenden vindt men ook op de Hebriden over het bezoek van Jozef aan de verre noordwestelijke eilanden der Hebrideërs.

De legenden over het bezoek van onze Heer, toen Hij volwassen was geworden, hebben betrekking op Glastonbury en de Mendip Heuvels, zoals hardnekkige tradities beweren, die niet zonder blind ongeloof kunnen worden afgewezen.

In het geheugen van het volk zijn deze bezoeken levend gebleven en ze zijn van de ene generatie naar de andere doorgegeven; bij de oudere bewoners zeer geliefd, die het niet beschouwen als een onderwerp oorpraatjes en twijfel-discussies en ook niet om door nieuwsgierige vreemdelingen besnuffeld te worden. Dan zijn de lippen der plaatselijke bevolking gesloten, maar onder elkaar in hun eigen huizen praat men over de tijd lang geleden, toen onze Heer Glastonbury en het omliggende land bezocht en gastvrijheid in hun huizen had aanvaard. William Blake (1757-1827), de Engelse dichter en kunstenaar, was zo onder de indruk van de traditie van Glastonbury, dat hij met verbazing en eerbied bewogen werd het lied te schrijven:

*And did those feet in ancient time
Walk upon England's mountains green?
And was the Holy Lamb of God
On England's pleasant pastures seen?*

*And did the countenance divine
Shine forth upon our clouded hills?
And was Jerusalem builded here
Among those dark satanic mills?*

*Bring me my bow of burning gold!
Bring me my arrows of desire!
Bring me my spear O, clouds, unfold!
Bring me my chariot of fire!
I will not cease from mental fight,
Nor shall my sword sleep in my hand,
Til I have built Jerusalem
In England's green and pleasant land.*

- - - 1

*En wandelden deze voeten in oude tijden
over Englands groene bergen?
En is het heilige Lam van God
in Englands mooie landouwen gezien?
En lichtte het Goddelijk aangezicht
op onze bewolkte heuvels?
En werd Jeruzalem gebouwd, hier
tussen die zwarte demonische mijnen?*

*Breng mij mijn boog van vlammen goud!
Breng mij mijn brandende pijlen!
Breng mij mijn speer! O, wolken, wijk uiteen,
breng mij mijn vurige strijdswagen!
Ik zal de geestelijke strijd niet beëindigen,
noch mijn zwaard in mijn hand laten rusten,
voordat ik Jeruzalem heb herbouwd
in Englands groene, schone land.*

Zelfs heden ten dage zijn er nog huizen in en om Glastonbury, waar altijd een extra plaats aan tafel wordt gedekt in het geloof dat Hij op een dag zal terugkeren.

Palestina

Aan het einde van de reizen van onze Heer, die zich volgens tradities hebben uitgestrekt tot India en Tibet, keerde Hij op 30-jarige leeftijd terug naar Palestina om Zijn dienstwerk te beginnen, precies zoals volgens de regels van de Mozaïsche wet de leeftijd van de priesters was geregeld bij het begin van hun Levitische plichten. En hier begon de overdracht van het

---

¹ [Zie de brochure "Stonden Zijn voeten op Engelse bodem"](#)

Hogepriesterschap van het Huis van Levi naar het Huis van David, om door onze Heer bekleed te worden. "Gij zijt Priester in eeuwigheid". (Hebreeën 5 : 5-6) Het is wel zeker, dat Jozef van Arimathea toen teruggekeerd was naar Palestina, want er was veel dat hem bezig hield tijdens de 3,5 jaar van het optreden van onze Heer. Jozef was een discipel van Jezus, "maar in het geheim, uit vrees voor de Joden" (vooral het Sanhedrin), waarbij hij zich er wel van bewust was, dat hij zijn Meester en bloedverwant het best kon dienen door in die dagen van religieuze en politieke onrust op de achtergrond te blijven.

Jozef was bij de andere discipelen en vrienden goed bekend. Mattheüs noemt Jozef "Een rijke man van Arimathea". Markus spreekt van hem als "een aanzienlijk lid van de Raad"; Lukas zegt: "Een raadsheer, een goed en rechtvaardig man" en Johannes: "Een discipel, maar in het geheim, uit Vrees voor de Joden."

Jozef wordt genoemd "nobilis decurio", hetgeen erop wijst dat hij de rang van officier had in het Judeese of het Romeinse leger, en het verklaart dat hij Pontius Pilatus kende, de in Spanje geboren en in Brittannië opgevoede Gouverneur van Judea. In dit verband is er ook gezegd, dat "Jozef zeven jaar soldaat van Pilatus" geweest zou zijn. De Rev. Smithett Lewis M.A. (in "Joseph of Arimathea", blz. 56) zegt hierover: We hebben bewijzen, dat Decurio een erkend ambt was. in het Romeinse Keizerrijk ten tijde van Jozef. Cicero had in Pompeii een vila, waar hij erg op gesteld was. In die tijd bestond de stadsraad aldaar uit Decurio's, die vroeger magistraat waren geweest en uit andere personen, die hoge posities hadden bekleed. Ze waren dermate belangrijk, dat Cicero met een zekere ironie zei dat men gemakkelijker senator van Rome kon worden dan decurio in Pompei."

Op de berg der verheerlijking besprak onze Heer in het bijzijn van Zijn discipelen met Mozes en Elia "Zijn sterven, dat Hij te Jeruzalem zou volbrengen." Het is zeker dat de Meester dit onderwerp ook met Zijn bloedverwant Jozef heeft besproken met het oog op het aandeel dat Jozef als naaste bloedverwant zou vervullen.

In de climax, toen de haat en de jaloezie van het Sanhedrin zijn hoogtepunt had bereikt en op het vorstelijk hoofd van Jezus van Nazareth losbarstte, was Jozef, als lid van dat gezelschap, zich wel bewust van hun wrede voornemens en hij "stemde niet in met hun beraadslagingen en hun daden" die de vernietiging van Jezus als doel hadden. Een ander lid van dit doorluchte gezelschap, dat zich uitsprak ter verdediging van onze Heer, was Nicodémus, "een leraar in Israël" en tevens wetgeleerde. Nicodémus sprak als advocaat en als Leviet: veroordeelt onze wet iemand voordat hij verhoord is en men zijn daden kent?"

Terwijl het laatste Avondmaal aan de gang was, was het Sanhedrin in zitting bijeen, na het Feest van de Broederschap, de Qadosh, hetgeen betekende: heiligheid, toewijding, heiligmaking, en dat werd gehouden op de avond voor het Pascha. Op deze zitting was de aanwezigheid van alle leden verplicht; daardoor kunnen we weten dat ook Jozef van Arimathea zich die avond aldaar bevond, terwijl in zijn huis te Jeruzalem de Qadosh opnieuw werd ingesteld als Herdenkingsdienst, en het Nieuwe Verbond door onze Heer werd ingewijd met de woorden: "Dit is de Beker van het Nieuwe Verbond in Mijn Bloed". De Paasmaaltijd

eindigde met het bevel van onze Heer: "Doe dit tot Mijn gedachtenis", wordt sedertdien door Zijn volgelingen in acht genomen als het "Heilig Avondmaal".

Het Sanhedrin, dat in zitting bijeen was, bood de verrader Judas zijn kans, toen deze zich uit de opperzaal verwijderde en zich naar de vergaderzaal van het Sanhedrin haastte, alwaar hij het verraad van zijn Meester besprak: Wat wit ge mij geven, als ik Hem aan u overlever?" ... "en zij wogen mijn prijs, dertig zilverlingen." (Mattheüs 26 : 15; Zacharia 11 : 12) Judas had gehoord, dat zijn Meester van plan was die avond direct na afloop van de maaltijd met Zijn discipelen naar de Hof van Gethsemane te gaan.

Later stelde Judas zich aan het hoofd van "een grote menigte met stokken en zwaarden" vanwege de Hoge priesters en Schriftgeleerden en oudsten des volks, en het gepeupel, dat door het Sanhedrin gebruikt werd en hij leidde hen naar de Hof van Gethsemane, waar Jezus de crisis verwachtte, die voor Hem dood en opstanding inhield. Het moet Jozef veel verdriet gedaan hebben, dit alles te moeten aanzien: de veroordeling door het Sanhedrin, het doodvonnis, dat met tegenzin door Pilatus werd uitgesproken. Dat Jozef bij het kruis heeft gestaan, spreekt vanzelf, want als naaste bloedverwant had Jozef het recht het Lichaam van zijn Meester op te vorderen ter begrafenis. Toen dat ogenblik kwam en de woorden "het is volbracht" door zijn Heer waren uitgesproken, vroeg en verkreeg Jozef van Pilatus toestemming het Lichaam mee te nemen. Hierin werd hij bijgestaan door Nicodémus. Het is een merkwaardig feit, dat het twee van de drie rijkste mannen in Jeruzalem waren, Jozef van Arimathea en Nicodémus, "een leraar in Israël", die beide in het geheim discipelen van Jezus waren, die het gewonde en gescheurde Lichaam van het kruis afhaalden, het haastig balsemden met de kruiden, die zij hadden meegebracht, voordat zij het Lichaam in linnen doeken legden. Het is belangrijk dit op te merken, daar in Israël alleen koningen en prinses bij hun begrafenis in linnen werden gewikkeld en zo werd de profetie van Jesaja vervuld: "Men stelde zijn graf bij de goddelozen (want het was de bedoeling geweest, dat zijn graf bij de goddelozen zou zijn) en "bij de rijke was Hij in zijn dood." (Mattheüs 27 : 58-60; Jesaja 53 : 9) In de bibliotheek van het Magdalena College te Oxford bevindt zich een merkwaardig oud manuscript, "Het leven van Maria Magdalena" geheten (Nr. 89 in de catalogus van de bibliotheek). Het 22-ste hoofdstuk bevat een beschrijving van de balseming en de begrafenis door Jozef van Arimathea en Nicodémus. Er wordt een gedetailleerde beschrijving gegeven van de grafkelder en het graf van Jozef, dat hij gemaakt had voor de begrafenis van zijn eigen lichaam. In dit manuscript wordt Jozef "nobilis decurio" genoemd. Het graf wordt beschreven met twee kamers, een aan de buitenkant, die zo hoog was, "dat een man met een opgeheven hand amper de zoldering kon aanraken, en een binnenste kamer, waarin het Lichaam van de Here Jezus Christus gelegd werd. Er wordt gezegd dat de ingang van de beide kamers naar het oosten gericht was.

Na de begrafenis haastten Jozef en Nicodémus zich naar hun huizen om het Pascha met hun gezinnen te vieren. Dit was een strikt besloten familiefeest, waar door het jongste lid van het gezin de vraag gesteld moest worden: Wat betekent dít feest?" De heilige dienst, die door Jozef van Arimathea aan onze Heer werd bewezen en die in Brittannië bekend werd als "de verheven Geschiedenis van de Heilige Graal", vermeldt in het gebed van Dindrane: Heer ... de goede Ridder, Jozef van Abarimacie (Arimathea) heeft Uw Lichaam,

toen het aan het kruis hing, eraf genomen en Uw Lichaam in het heilige Graf gelegd, waar het in koninklijke doeken werd gewikkeld." Hierin is een verwijzing naar de 'Profeet van Nazareth', veracht en door de mensen verworpen, maar aan wie de begrafenis van een Koning werd verleend.

Jozef van Arimathea wordt niet genoemd bij de gebeurtenissen die onmiddellijk volgden op de opstanding. In het begin was er nog geen vervolging van de volgelingen van de "Nieuwe Weg". De geschiedschrijver Eusebius schrijft over Tiberius Caesar als de keizer onder wiens regering de naam van Christus over de grenzen verspreid werd (Boek 2, hoofdstuk 2). Tiberius bedreigde alle vervolgers van het nieuwe Geloof met de dood. De regering van Tiberius duurde maar 3,5 jaar tot zijn dood in 37 A.D., nadat hij in het geheel 23 jaar had geregeerd. Zijn derde vrouw, Julia, had een dochter uit een vorig huwelijk, die de vrouw werd van Pontius Pilatus, en zij was het die tijdens de berechting van onze Heer de boodschap naar haar man stuurde: "Bemoei u toch niet met die Rechtvaardige." (Mattheüs 27 : 19) Ongetwijfeld heeft dit voorval diepe indruk op Tiberius gemaakt, toen het hem ter ore kwam en daardoor nam de keizer een maatregel, waaruit zijn sympathie bleek voor de volgelingen van "deze Rechtvaardige".

De korte regering van zijn opvolger, Caligula, vier jaren, kenmerkte zich niet door vijandigheden tegenover de christenen. Caligula stierf in 41 A.D. en werd opgevolgd door Claudius, die dertien jaar regeerde. In de eerste jaren van deze regering ontstond een toenemende vijandigheid van de Palestijnse Joden tegenover de volgelingen van "de Nieuwe Weg" en na de steniging van Stefanus vluchtten vele christenen naar de grote haven Caesarea, klaar om naar een ander land te gaan op zoek naar vrede en vrijheid van godsdienst. Het schijnt dat Jozef van Arimathea de leider is geweest van een kleine groep, waaronder zich eveneens bevonden Martha, de drie Maria's, Salomé, Lazarus, Zacheüs, het gezin van Jozef, zijn bedienden en twaalf discipelen (Recognitions of Clement).

Nadat deze kleine groep vluchtelingen de kust had verlaten, zeilde men over de Middellandse Zee naar de kust van Gallië en landde in Marseille. Hier verkoos Lazarus te blijven en werd daar de eerste zendeling en later Bisschop, zijn naam leeft voort in een van de kerken aldaar.

De rest van het gezelschap vervolgde hun reis langs de Rhône-vallei, welke handelsroute, aan Jozef bekend was, terwijl het aantal van de kleine groep verminderde, doordat nu deze, dan die, het een of andere stadje of dorp uitkoos om er als zendeling te blijven. De laatste hiervan was misschien Zacheüs, die in [Rocamadour](#) achterbleef en een verblijfplaats in een steile rotswand in de bergen uitzocht, omdat, naar men zegt, die plaats hem herinnerde aan een geliefde plaats in het vaderland Palestina. Jozef vervolgde met zijn gezin zijn weg tot [Morlaix in Bretagne](#), waar zij op gunstige weersomstandigheden wachtten om over te kunnen steken naar Brittannië, wat vier dagen zeilen ver was.

De Britten

Uit oude kronieken, verhalen en aanwezige stambomen is het mogelijk enig idee te verkrijgen over het leven in de Britse eilanden aan het begin van het christelijke tijdperk. Het is het beeld van een volk, dat zich vol zelfvertrouwen bezighield met nijverheid en landbouw en dat de landerijen bewoonde, die hun voorvaderen al vele generaties in bezit hadden.

Diodorus Siculus (14 A.D.) beschrijft de bevolking van de eilanden als "beschaafd en beleefd tegenover vreemdelingen. Zij bezitten grote eerlijkheid en zijn onkreukbaar; heel anders dan het bedrog en de schurkenstreken van de mensen om ons heen; ze zijn tevreden met eenvoudig, huiselijk voedsel en de uitspattingen en overdaad van de rijke mensen zijn hun vreemd." Hun werk toont aan dat zij al aanzienlijke vorderingen hadden gemaakt op het gebied van de kunstnijverheid en de handel. Uit andere beschrijvingen van de Britten leren we, dat "hun gewone kleding bestond uit door henzelf gekleurde, gesponnen en geweven mantels. De hogere klassen droegen kragen en armbanden van goud en hals-kettingen van amber. De bevelhebbers waren gewapend met helmen, wapenschilden en harnassen van leer of brons of maliënkolders, terwijl hun talrijke verdedigingswapens, zoals pijlen, werpspiezen en slagzwaarden, dikwijls rijk bewerkt en versierd waren." (Conybeare, "Roman Britains" blz. 48-50)

Dit was dan het Britannië, waarmee Jozef van Arimathea vertrouwd was en waar zijn naam wijdverbreide bekendheid had gekregen.

De vrienden van Jozef

Tijdens de eerste bezoeken van Jozef aan Brittannië was de opperste koning Cunobelinus of koning Belinus, de "Cymbeline" van Shakespeare, onsterfelijk geworden door de regels:

*"The lofty cedar, royal Cymbeline Personates thee (3e acte, Sc.1)
(De verheven ceder, koninklijke Cymbeline, vertegenwoordigt gij).*

Spoedig na de troonsbestijging van Claudius in 41 A.D. werd de vrede van het land verstoord door een Romeinse invasie met als voorwendsel voor deze aanval de weigering van Cunobelinus aan Rome schatting te betalen. De aanval stuitte op hardnekkig verzet van de Britten. Nadat de koningin was gestorven, trouwde de koning voor de tweede keer, een huwelijk dat zijn huiselijk geluk echter vernielde. De nieuwe koningin, Cartismandua, die de weduwe was van de bevelhebber van de Trinobantes, bleek een valse intrigante te zijn. Het huiselijk geluk van de koning werd bovendien nog bedorven door de afvalligheid van zijn oudste zoon Adminius, die tegen zijn vader in opstand kwam, naar België vluchtte, waar hij door de Romeinen werd gearresteerd om in triomf door Caligula te Rome worden getoond; doch deze gebeurtenis ging niet door wegens de dood van Caligula. De Keltische naam van deze prins was Aedd Menw, wat betekent: Hugh, de Verstandige.

De tweede zoon van Cunobelinus was Gwyderius, de Togodubnus uit de geschiedenis ("Gwdyr" betekent in het Keltisch "vasthoudend van doelstelling"). Gwyderius viel de Romeinen aan en dreef hen terug naar hun schepen, doch werd later verraderlijk doodgeslagen door de Romein Laelius Hamo, die, na zich als Brit te hebben vermomd, zich een weg baande naar de militaire tent van de prins en hem doodstak, terwijl deze zich van geen gevaar bewust was. Caradoc, de derde zoon van Cunobelinus, zag kans de dood van zijn broer voor de troepen verborgen te houden. Na een felle achtervolging haalde hij de Romein Hamo in, net toen die aan boord van zijn schip wou gaan. Hij doodde de lafhartige Romein en zo wreekte hij de dood van zijn broer.

Caradoc, die een dapper en onverschrokken leider was en door de Romeinen gevreesd werd, zette de oorlog voort. Het verlies van zijn tweede zoon was voor Cunobelinus een zware slag en de ongelukkige koning besloot af te treden ten behoeve van zijn derde zoon Caradoc, beter bekend bij zijn Latijnse naam Caractacus, die nu Arviragus of de Hoge Koning werd.²

De koningin Cartismandus (in het Keltisch "Arícia") had het ambitieuze verlangen de zoon uit haar eerste huwelijk te laten trouwen met Cunobelina's dochter Eborac, opdat de positie van haar zoon op die manier versterkt zou worden. Toen dat verijdeld werd, greep ze een gelegenheid aan om zich op haar echtgenoot te wreken, door Caractacus aan de Romeinen te verraden.

Verraden, echter niet overwonnen, werd Caractacus in triomf naar Rome gevoerd, waar hij voor de Senaat zijn beroemde redevoering hield. Jozef van Arimathea was een vriend van Caractacus en zijn vader Cunobeline. Deze redevoering kan men beschouwen als een aanduiding van de hoge waardigheid, de cultuur en de rijkdom van de Britse koninklijke familie ten tijde van de aanvang van het christelijke tijdperk. Voor het tribunaal van Claudius legde Caractacus de volgende verklaring af.

Indien aan mijn regering in Brittannië zulks verzocht was (al ware het voor het behoud van mijn erfelijke domeinen of voor het welzijn van mijn dynastie) dan zou ik al veel eerder deze stad zijn binnengekomen, namelijk als een bondgenoot, niet als uw gevangene. En u zou, als ik uw vriend was, geen koning hebben behoeven te

---

² Er is een meer aanvaarde visie, dat deze Caractacus de zoon van koning Bran uit het Silvische koningshuis van Wales was en een neef van Jezus. Zie "De reizen van Jezus naar de Britse eilanden" door H.W. Koppejan, Ankh Hermes, 1992

Caradoc werd De Arviragus of Hoge Koning genoemd. Zo werd de zoon van Cunobelinus genoemd, maar ook de vorst over wat nu Gloucester genoemd wordt. De laatste was een neef van Caradoc. Hij heette Gweyreidd en hij regeerde over Cornwall, Somerset en Gloucester toen Jozef arriveerde. Hij was de Arviragus die de twaalf "hides" schonk.

In een correspondentie met Hill Elder, kort voor haar dood, werd het duidelijk dat zij niet heeft geweten van meer dan één Arviragus, noch dat Caradoc, die naar Rome ging, de zoon was van Bran. Er is zelfs een versie dat Caradoc familie van Jezus was via hun overgrootmoeder Anna.)

beledigen, die van vermaarde voorouders stamt en dictator is van vele naties. Mijn huidige positie, ontdaan van mijn vroegere luister, staat mij evenzeer tegen, als ze u bevalt. Wat zal ik dan zeggen?

Ik was meester over mensen, paarden, wapens en rijkdommen. Begrijpt u dat ik er niets voor voelde deze los te laten op uw bevel? Moet vanwege de Romeinse aspiraties voor een wereldheerschappij elke natie het knechtschap aanvaarden, dat u haar zou willen opleggen? Ik ben nu in uw macht; verraden, maar niet overwonnen. Indien ik mij, als veel anderen, zonder tegenstand aan u had overgegeven; waar zou de naam van Caradoc zijn gebleven? En waar zou uw glorie zijn? Beide zouden in vergetelheid zijn ondergegaan.

Maar schenk mij het leven; en mijn naam zal in de historie voortleven als ten minste één voorbeeld van Romeinse welwillendheid." (Tacitus, Annalen XI, 37)

De begenadiging van Caractacus vormt een enkele uitzondering in de lange lijst van slachtoffers van de genadeloze politiek van het Romeinse Keizerrijk. Zijn leven werd gespaard onder voorwaarde, dat hij nooit meer wapens tegen Rome zou gebruiken. En doordat hij gespaard werd, werd hij, ongeweten als Arviragus (de Hoge Koning), de vriend en beschermer van de Judeese vluchtelingen, die door de vriend van de familie ongetwijfeld op uitnodiging van de Britse koning, naar Glastonbury werden gebracht. De gebeurtenissen van die tijden zijn zo verward in de Britse geschiedenis, dat maar weinigen zich realiseren dat de beschrijvingen van Brittannië, zoals we die in de loop der tijden voor waar hebben aangenomen, afkomstig zijn van onze vijanden. Nu begint men langzamerhand de waarheid in onze scholen te onderwijzen en gaat men inzien dat de Britten op het gebied van opvoeding, cultuur en rijkdom gelijk waren aan elke andere natie van Griekse of Palestijnse afkomst.

Glastonbury

Het groepje mensen van Jozef van Arimathea, waaronder zich zijn zoon Josephes bevond, voeren weg uit Morlaix, waar zij op gunstige weersomstandigheden hadden gewacht, kwamen aan te Glastonbury en landden op Wirral, dat ongeveer een mijl van de [Tor](#) verwijderd is. Jozef plantte onmiddellijk zijn staf, die hij bij zich droeg, in de grond, zoals men een boom plant, wat een oude vorm was om recht te doen gelden op dat stuk land, dat aangeboden of gekocht was.

De staf, die Jozef plantte, is misschien wel de staf van onze Heer geweest, want als naaste mannelijke bloedverwant had Jozef de beschikking over de bezittingen van Hem. Het was stellig niet Jozefs eigen staf, wat volgens de wet van Israël moest zijn staf overgaan in de handen van zijn oudste zoon, hetgeen vaak gebeurde tijdens een ceremonie aan het doodsbed. Evenals Aärons staf (Numeri 17 : 8) botte de staf uit en bloeide en groeide ten slotte tot een prachtige boom, die overal bekend werd als de "Sacred Thorn" (de Heilige Doornstruik). De beker, die gebruikt was bij het heilig Avondmaal, dat gehouden was in Jozef van Arimathea's residentie te Jeruzalem, was een gewone alledaagse beker uit zijn huis, maar

deze beker was nu een geheiligd voorwerp geworden, dat hij had meegebracht naar Glastonbury, nadat onze Heer met deze beker van olijvenhout het nieuwe verbond had ingewijd. (Lukas 22 : 20) Deze beker, die Jozef meebracht naar zijn huis in Zuid-Brittannië, werd door zijn nakomelingen bewaard als een dierbaar bezit. Later, toen het land in een staat van verwarring en onrust verkeerde, waarschijnlijk ten tijde van de invasie der Saksen, bestond er vrees voor de veiligheid van de beker en werd deze in de Keltische kerk in Glastonbury opgeborgen. Daar heeft hij in woelige tijden vele jaren lang gelegen en werd vergeten. Toen later de Keltische kerk werd vernield en vervangen door gebouw dat de goedkeuring van Rome kon wegdragen, werd de beker tijdens de afbraak gevonden. De doos waarin volgens de traditie de beker werd bewaard, alsmede het gedocumenteerde bewijs van de waarde ervan, was van duurzaam materiaal, hetgeen misschien nog eens aan het licht komt door het werk en de bekwaamheid van een archeoloog. De beker bevindt zich sinds de 16e eeuw veilig opgeborgen in Nanteos Manor bij Aberystwyth. ³

Het gezelschap Christen-Israëlieten van Jozef van Arimathea werd in Glastonbury ontvangen als "Judeese vluchtelingen", in oud-Latijn "quidam advanae", hetgeen "zekere vreemdelingen" betekent, later in het Latijn "Culdich" genoemd, die in het Anglicaans "Culdees" heetten. Ze werden welkom geheten door Arviragus, die in die tijd in zijn paleis te Carleon-on-Usk woonde.

De eerste opvallende daad van koning Arviragus was het vrij van belasting toekennen van twaalf stukken land (12 hides) aan de discipelen van Jozef, de Judeese vluchtelingen. in de Liber Soliaco (1619 A.D.) wordt vermeld, dat in Glastonbury zo'n stuk land ± 160 acres groot was en geacht werd groot genoeg te zijn om een man met zijn gezin te kunnen onderhouden. Volgens een document werd er aan de gift van dit land een legaal aspect verleend, dat aan de ontvanger ervan vele Britse concessies verleende, waaronder burgerrecht en alle privileges, die aan de Druïdische hiërarchie toebehoorden. Elke Druïde had het recht op zo'n stuk land (hide) vrij van belasting, hij had het recht zich in tijd van oorlog ongehinderd van het ene district naar het andere te begeven en vele andere privileges.

Dit toekennen van deze twaalf stukken land (12 hides), vrij van belasting, wordt vermeld in het Domesday Book: Voor dit land is nooit belasting betaald." (Domesday Survey, folio bl. 249 b). De goedgunstige ontvangst en bescherming, die koning Arviragus aan de christelijke zendelingen verleende, duurde als koninklijke bescherming voort, totdat in het jaar 156 A.D. zijn achterkleinzoon, koning Lucius, het christendom als nationale godsdienst in Brittannië vestigde, waar het Levitische Druïdisme geleidelijk in opging. Deze feiten ontnemen alle grond aan de beweringen van de Latijnse kerk, dat dit een "vreemd" element in de Britse eilanden zou zijn geweest, die daar pas heengebracht zouden zijn door de monnik Augustinus in 579 A.D.

Met de volledige toestemming van de koning en van de Druïdische hiërarchie volhardden de zendeling-vluchtelingen in het invoeren van het Evangelie van Christus door een kerk te

---

³ Nu in de kluis van de bank. Volgens deskundigen is dit een 14e eeuwse houten drinknap.
H. W. Koppejan

bouwen, een lemen kerk, die precies de afmetingen had van de vroegere tabernakel. De lemen Kerk te Glastonbury was gebouwd van houten pilaren en een dubbele laag leem van binnen en van buiten en een rieten dak, zoals toen de gewoonte was. Volgens historische gegevens waren vele kastelen in Brittannië zo gebouwd. Zo was ook het vroegste Capitool van Rome gebouwd (Ovidius, "Faesti ad Fest Roma"). Een model van de lemen kerk van Glastonbury is nog te zien in het Brits museum.

Arviragus

Deze koning, die misschien beter bekend is onder zijn plaatselijke naam Caradoc, in het Latijn Caractacus, dan onder zijn titel, die betekent Hoge Koning of Opperste Koning, had nog een titel, namelijk "Pendragon", wat letterlijk "Koning Commandant" betekende.

Het is onmogelijk Glastonbury in Druïdische tijden anders te zien dan welvarend en het had bovendien de reputatie een centrum voor opvoeding en een toevluchtsoord te zijn, terwijl Caerleon-on-Usk, de zustergemeenschap aan de andere kant van de Severn, beschreven wordt als een "stad van paleizen met vergulde daken", die de bekende residentie was van Arviragus, de Britse koning (Prehistoric London, Biz.77).

Arviragus was ook buiten zijn eigen kusten beroemd. Spenser bewijst deze Britse koning eer in de volgende versregels:

*"Was never King more highly magnified
Nor dread of Romans was than Arviragus."*

(Nooit was een koning meer geëerd
of gevreesd door de Romeinen dan Arviragus).

Als soldaat bewijst Juvenal hem eer in een satire, waarin hij één van zijn karakters aan een bleke, zenuwachtig uitziende man laat vragen: "Wat is er met jou aan de hand? Heb je de opperste Britse koning Arviragus gezien?"

Als schrijver van de Romeinse Canon van het vasteland (1619), noemt Pitsaeus in zijn "Geschiedenis van Rebus Anglices" Arviragus een beroemd schrijver van Brittannië.

Toen Arviragus (Caractacus) na het verraad als gevangene in Rome aankwam, bewees de opwinding van het volk hoe groot de belangstelling daar voor deze gevangene was. Juvenal kon zich niet voorstellen, dat de Romeinen enig nieuws met meer voldoening zouden hebben begroet dan de val van de Britse koning:

*"Hath our great enemy,
Arviragus, the car-borne British king
Dropped from his battle throne?"*

(is onze grote vijand,
Arviragus, de opperste Britse koning
van zijn strijders-troon gevallen?)

Na zijn terugkeer in Brittannië werd Arviragus toch nog beschouwd als een geducht strijder en een gevreesd vijand; Claudius zocht toen naar een blijvende vrede, door de Britse koning een algehele verzoening aan te bieden, waarbij hij hem tegelijkertijd zijn dochter Genuissa beloofde, welke belofte Arviragus echter niet aanvaardbaar achtte. Later wisten zijn edelen hem echter over te halen het aanbod van Claudius aan te nemen. Gelukkig bleek het een heel gelukkig huwelijk te zijn. Arviragus bouwde een kasteel voor zijn koningin Genuissa en noemde hun nieuwe verblijf Gloucester, als een eerbewijs aan haar vader Claudius, welke naam in het Keltisch als Glouster wordt uitgesproken.

De Kroniek vermeldt "dat voor Arviragus er eigenlijk niets was dat grotere waarde had, dan zij alleen." Zij hadden vier kinderen, waarvan de oudste Eudal Marius was, die zijn vader opvolgde (Eudal betekende "blonde haren" en "Marius" was een titel). "Toen Arviragus naar Brittannië terugkeerde," vervolgt de Kroniek, "regeerde hij in vrede en rust over zijn koninkrijk. Zoals er in de oorlog niemand vuriger was dan hij, zo was er in vredestijd niemand zachtmoeziger dan hij en niemand aangenamer in de omgang of schitterender in zijn verschijning. Toen in het jaar 80 A.D. zijn leven ten einde kwam, werd hij te Gloucester begraven." (Geoffrey of Monmouth) Nadien werd Gloucester een koninklijk hertogdom.

Koning Arthur

Geen schets van het leven van Jozef van Arimathea zou compleet zijn, zonder de Britse koning Arthur als directe nazaat van Jozef te vermelden. In de Britse geschiedenis komen er een aantal personen voor met dezelfde naam, die minder bekend zijn, maar die allen wel beroemd zijn geworden als strijders; zij behoorden echter niet tot de koninklijke lijn.

Er bestaat geen gelijklopende mening over de herkomst van de naam. Hij komt het eerst voor in Adamnans "Life of Columba", als de naam van een prins van het Schots-Ierse koninkrijk van Dalriada, die tijdens een gevecht in 596 sneuvelde. Misschien is er een aanwijzing in het feit dat de naam "Arty" op een lijst voorkomt, zoals afstammelingen van Cormac MacArt soms bekend waren, waarvan de voorouders teruggingen op [Tea Teph van Tara](#) en onder wier nakomelingen zich de grote [Columba](#) bevond, en van wie in de vrouwelijke lijn [generaal Charles de Gaulle](#) afstamde. Eveneens van Ierse afkomst was Arthur, die in de zevende eeuw voorkomt op een lijst van geestelijken als de grootvader van Faradach. Deze worden door E.K. Chambers vermeld in zijn "Arthur of Britain", tezamen met een Arthur, die tamelijk historisch te volgen is tot ongeveer het begin van de zevende eeuw in Zuid-West Wales en misschien is dat de Arthur, die volgens de traditie in de strijd werd gedood en op de helling van een berg in Wales begraven ligt.

Een Iers verslag verwijst naar de dood in 620 in Schotland van een Arthur, de Ulsterse hoofdmans Mongan. Deze Arthur zou de zoon zijn geweest van een Britse prins: Bricriu. Men zou redelijkerwijs kunnen aannemen, dat deze Noord-Britse Arthur de oude held was, die in

Schotland herdacht wordt in "Arthur's Seat" (dat is een heuvel in Edinburgh). Deze Noord-Britse prins heeft waarschijnlijk zijn oorlogshandelingen tot aan Chester in het zuiden uitgevoerd. Het is echter zeker dat deze Arthur niet tot in Wales was doorgedrongen.

Het is een fascinerende mogelijkheid, dat de naam Arthur is ingevoerd, doordat deze voorkomt in "Arthur of Britain" (blz. 170). "Er was een Lucius Artorius Castus, die een opzienbarend militair aandeel had in Brittannië tijdens de tweede eeuw." (Corps. Inscr. Lat. III, 303, 2131). De mogelijkheid, dat deze Arthur misschien de zoon of kleinzoon is geweest van koning Lucius, die in 156 A.D. het Christendom als nationale godsdienst in Brittannië heeft gevestigd is het overwegen waard. Misschien kunnen de onderzoeken van archeologen en de experts in hun navorsingen nog eens het onmiskenbare bewijs leveren, dat de naam "Arthur" van oud Keltische oorsprong is en vanuit het koningshuis in Brittannië tot ons gekomen is.

In de zesde eeuw liet Uther Pendragon een ronde tafel maken "naar het voorbeeld van de tafel van het Laatste Avondmaal", waarvan de nauwkeurige beschrijving tot de verantwoordelijkheid van de familie behoorde, die van de ene generatie aan de volgende werd doorgegeven. Deze tafel schonk Uther aan zijn zoon Arthur.

Door sommige moderne historici wordt tegengesproken, dat Uther Pendragon koning zou zijn geweest, maar dat komt voort uit gebrek aan kennis van het gewone gebruik van de titulaire aanduidingen door de oude Kelten. De naam "Pendragon", wat betekent "de hoogste aanvoerder in de strijd" werd alleen aan een koning toegekend. Daarom erfde koning Arthur zijn koninkrijk van zijn vader Uther Pendragon. Als de naam "Uther" een verbasterd dialect zou zijn voor de naam "Arthur", dan dragen vader en zoon dezelfde naam. Arthur was nog maar een jongen, toen de schepen van de Saksische Cedric (circa 500 A.D.) de [Parrett](#) op zeilden. Later werd Glastonbury de residentie van Arthur, waar hij af en toe verbleef om van zijn geliefkoosde uitzicht van de Wirral (*schiereiland*) te genieten. Hier bereidde hij zich voor op de grootste van zijn twaalf gevechten te Bradburg, in 530.

Op [Wirral Hill](#), op de oude weidegrond van de Vesting of het Heiligdom (de Vrijstad) ligt een platte steen, die de plaats aanduidt waar Jozef zijn staf in de grond zette, welke plaats aan zijn nakomeling Arthur goed bekend was en waar de koning dikwijls naar de heilige doornstruik moet hebben gekeken.

Arthur en zijn edelen hadden zich tot taak gesteld het vermiste familie-erfstuk, de Beker van het Laatste Avondmaal, terug te vinden ("de graal" betekende dat het een houten beker betrof). Om deze heilige beker terug te vinden trotseerden deze dappere afstammelingen van Jozef van Arimathea velerlei gevaren, echter alle zonder succes. Zo kwam het dat, toen Arthur gestorven was en in Glastonbury ter ruste was gelegd, het geheimenis onopgehelderd bleef en de dappere pogingen om de graal terug te vinden allen waren mislukt. Hadden ze toen maar geweten, dat de heilige beker op een geheime plaats in de kerk in de buurt verborgen was!

De schoonheid van het landschap van Glastonbury (Avalon), waarvan Arthur zoveel hield, werd beschreven door de monnik Augustinus, die in 597 in Brittannië landde. In een brief, die hij in 600 A.D. aan paus Gregorius schreef, zei hij: "In de westelijke contreien van Brittannië bevindt zich een uitgestrekt koninklijk eiland, door water omgeven, rijk aan velerlei natuurschoon en waar tevens ruimschoots voldoende voor levensonderhoud aanwezig is. De eerste Neophyten (*gebiedsvreemde bewoners*) vonden er een kerk, die niet door mensenhanden gemaakt was, maar door de hand van Christus zelf, om Zijn volk te redden." (Spelman, "Concilia", blz. 5)

Door ontginníng is het aanzien van het land heden ten dage geheel en al veranderd; we zijn echter dankbaar voor deze getrouwe beschrijving van de omgeving, zoals die aan Jozef van Arimathea en aan zijn nakomeling Arthur bekend is geweest, en niet minder voor het getuigenis van de waarheid, dat Augustinus ontdekt had dat de Christelijke kerk in Brittannië reeds vijf eeuwen voor zijn aankomst aldaar gevestigd was.

Het is zeer merkwaardig dat de Romeinen, Saksen en Denen nooit Glastonbury zelf hebben aangevallen en dat die kerk de enige is die er zich op beroept, dat het haar bijzondere voorrecht is geweest nooit anders dan het zuivere geloof te hebben beleden, hetgeen in de donkerste dagen behoed werd door de kleine groep Culdees. ⁴ Tot in Schotland en Ierland waren er Culdees, die hun eigen Christendom handhaafden, zoals dat toen in Palestina gegrondvest was en zij hielden tot aan de Reformatie geregeld hun diensten volgens een oud recht in een hoek van de grote Abdijkerken. Nadat de Saksen Somerset onder de voet hadden gelopen, was het de Saksische koning Ina, die de kerk te Glastonbury op aandrang van de monnik Augustinus aan Rome overdroeg. De naam "Somerset" is van een Saksische stam afkomstig. Haar vroegste bewoners waren Britten.

De chronologische data van de geschiedenis van Wales zijn: "Van Brutus tot koning Arthur zijn de namen bewaard van 86 "Brenline Prydian Oll" of koningen van geheel Brittannië."

Bij de bestudering van de stamboom van Arthur tot Jozef van Arimathea kan men onmogelijk voorbijgaan aan het belangrijke en essentiële deel dat de Hebreeuwse lijn en afkomst hierin speelt" ([J.W. Taylor, "The Coming of the Saints" - "De komst van het Geloof"](#)). De stamboom van John van Glastonbury is als volgt: "Jozef van Arimathea, Josue, Aminadab, Castellors, Manael, Lambord, Urlard, Ygerna, rex Uterpendragon, rex Arthurus." Deze stamboom komt ook voor in W. H. Milners "The Royal House of Britain, an Enduring Dynasty", (blz. 25).

Volgens Geoffrey of Monmouth heeft Bisschop Dubricius Arthur te Caerleon-on-Usk tijdens grote plechtigheden gekroond in de aanwezigheid van vier regerende (lager staande) koningen. Dubricius was de kleinzoon van de koning van Ackenfeld, een district in Herefordshire.

---

⁴ De eerste groep Christen-vluchtelingen uit Palestina noemde men niet "Christenen" maar "Culdees"; later werden ook priesters zo genoemd. ("[In het Spoor van de discipelen](#)", blz. 40).

De schrijver Giraldus Cambrensis uit Wales vermeldt in zijn memoires dat de Romeinse ambassadeurs hun audiëntie hielden aan het hof van koning Arthur te Caerleon in Monmouth, en dat de koningen van Ierland daar kwamen om schatting te betalen.

Omstreeks 1220 haalde de ontdekkingsreiziger Sarazin (een Cornische naam) de juistheid aan van het toenmaals algemene gezegde, dat koning Arthur "Heer van Groot-Brittannië" was.

"De edele Arthur, de eerste van de drie grote achtenswaardige christenen van de wereld." (Morte d'Arthur, Revised Caxton Edition).

Arthur was de eerste die een kasteel bouwde op de Druïdische heuvel te Windsor en naar dit eerste Windsor Castle bracht hij de Ronde Tafel, waaromheen Arthur en zijn ridders in plechtige vergadering bijeenkwamen gedurende Arthurs regering (Froissart). Er werd gezegd, dat elk van de twaalf ridders van Jozef van Arimathea afstamde.

Toen Arthur de regels van de Ronde Tafel vaststelde volgens de Druïdische principes van vaderlandsliefde en zelfopoffering voor koning en vaderland, reorganiseerde hij de oude Orde volgens Christelijke aanwijzingen.

Het was Henry Tudor, die beweerde trots te zijn op zijn afkomst, niet van Normandië en Plantagenet, maar van de Keltische koningen Arthur en Cadwalladar de Gezegende, de laatste van zijn geslacht, die de koninklijke titel overnam; door huwelijk zijn ze in de hoofdlijn van het Britse koningshuis opgenomen.

Toen Arthur na zijn laatste grote strijd dodelijk gewond was, werd hij naar zijn geliefd Avalon gebracht in de hoop daar van zijn wonden te genezen. Hier droeg hij de diadeem van Brittannië over aan zijn bloedverwant Constantijn, de zoon van Cador, Hertog van Cornwall (Annalen Cambrae, Record XIV, A). In dit document ligt een historisch bevestiging van de koninklijke status van Arthur, zijn zoon, die erfgenaam was van het hertogdom Cornwall, was gestorven, zodat dit hertogdom in bezit was gekomen van zijn bloedverwant en erfgenaam Constantijn en later is het in rechtmatige opvolgingen overgegaan op de huidige troon opvolger Charles, de Prins van Wales.

In de literatuur over de heilige Graal vinden we een beschrijving van de pracht en plechtigheid van de begrafenisdienst van koningin Guinevere in de kapel te Glastonbury, die voorafging aan Arthurs begrafenis: "In het midden stonden twee lijkbaren tegenover elkaar. De kisten waren bedekt met twee baarkleden en er stonden zangers aan weerszijden, die afwisselend Psalmen zongen. Het lichaam van de koningin lag in de baar voor ons en in de andere lag haar zoon. De koningin had voor haar dood de wens te kennen gegeven, dat het lichaam van de koning, nadat hij zou zijn gestorven, naast het hare geplaatst zou worden. We hebben hiervan brieven met haar zegel in deze kapel. Zo had ze het geregeld en zo werd ze als het ware opnieuw bevestigd". Toen zijn tijd gekomen was, werd Arthur naast zijn koningin ter ruste gelegd, hetgeen aan Glastonbury in de oude geschiedenis meerdere

roem verschaft. De plaats waar een held ligt, is aangegeven, "wiens naam de eer toekomt in een lied van bewondering en ontzag."

In de kamer in het paleis van Westminster, waar de koninklijke statiegewaden worden bewaard, wordt de geschiedenis van koning Arthur vanaf zijn geboorte tot zijn dood afgebeeld op gebeeldhouwde panelen, en de prachtige schilderijen van Dyce, die de deugden van het ridderschap weergeven, versieren de wanden.

Arthurs laatste reis

Toen mompelde Arthur: "Leg mij in de bark." Zo kwamen zij bij de bark ... en zacht antwoordde Arthur vanuit de bark:

*De oude orde verandert om plaats te maken voor een nieuwe,
En God vervult Zichzelf op velerlei wijzen,
Opdat een goede gewoonte de wereld niet zou verderven.
Troost uzelf; welke troost is er voor mij?
Ik heb mijn leven geleefd en wat ik heb gedaan
Moge Hij dat in Zichzelve reinigen! ...
Er worden meer dingen bereikt door gebed
Dan deze wereld beseft. Laat daarom uw stem
Dag en nacht voor mij opstijgen als een fontein;
Want wat zijn mensen beter dan schapen of geiten
Die door verblind leven gevoed worden vanuit het verstand;
Want ofschoon zij God kennen, heffen zij de handen niet op in gebed,
Niet voor zichzelf en niet voor hen, die zij vrienden noemen;
Want alzo wordt de hele ronde aarde op alle manieren
Door gouden ketenen om de voeten van God gewonden
... Maar nu, vaarwel."*

(Idyllis of the King; het verscheiden van Arthur, Tennyson)

Caerleon-on-Usk

Geoffrey van Monmouth zegt duidelijk, dat de Stad der Legioenen aan de [rivier de Usk](#) lag (Bk IV, hoofdstuk 19). Hier was ook het oude paleis der Britse koningen en hier kwam Jozef van Arimathea als een geëerde gast. Hier was misschien ook de eerste dochter-kerk van de door Jozef van Arimathea gemaakte kerk van leem en vlechtwerk te Glastonbury. Caerleon-on-Usk moet niet verward worden met Caerleon Vawe of met Chester. In de eerstgenoemde plaats werd, evenals in Londen en York, de eerste drie bisdommen van de vroege Britse Kerk gesticht. Zij werden geen Aartsbisdommen genoemd tot na het Concilie van Nicea in 325 AD. (Mansi, deel II, pag. 467-7).

Het is veelbetekenend dat de Bisschoppen van Caerleon-on-Usk, Londen en York, aanspraak maakten op en ook prioriteit kregen als Britse Bisschoppen op de concilies van Pisa, Basel,

Constance en Sienna. Hieraan kan men ongetwijfeld het succes zien van Jozefs missie, die het Evangelie van Christus naar de Britten heeft gebracht. Deze kerk werd later aan Rome overgedragen door de Saksische koning Ina. (Blz. 20)

De bron van de beker ([De Chalice Well](#))

De steeds doorgaande toevloed van genezend water uit de Bron, dichtbij de Tor, die nu het oude Druïdische heiligdom had vervangen (misschien geleidelijk, zoals in sommige plaatsen) verschaftte het benodigde water aan de eerste Christelijke bewoners, die zich daar gevestigd hadden en het was vele eeuwen lang een attractie voor pelgrims.

Zoals iedereen in die dagen waarschijnlijk wel wist, was die put oorspronkelijk gebouwd door Semitische voorouders, die via Egypte gekomen waren en hun stempel op de constructie hadden achtergelaten door op Egyptische wijze het metselwerk aan te brengen. De vijfhoekige kamer bij de top is uniek en heeft een geestelijke betekenis, die sterk bij de Druïden leefde, daar vijf het getal van genade was en als zodanig was gebruikt bij de bouw van de Grote Piramide, de Tabernakel en later bij de Tempels en ook bij de bouw van de Iemen Kerk van Arimathea.

Uit de put, die in de schemerige oudheid gegraven en gebouwd werd, stroomt altijd ijzerhoudend water, dat genezend en gezondheid bevorderend werkt. Ze geeft + 112.500 liter per dag. Hoewel er nooit reclame voor deze eigenschappen wordt gemaakt, komen er uit de hele wereld bezoekers naar de put, die nu door een prachtige tuin is omgeven, waardoor er een atmosfeer van vrede en rust heerst, en waar eveneens de plaats vereerd wordt, waar volgens de traditie Jezus aanwezig is geweest tijdens zijn vermaarde bezoeken aan Glastonbury.

Het is heel wel mogelijk dat Jozef een hut vlakbij de bron heeft gehad, zoals de traditie zegt. Een schuilhut is echter niet het huis, zoals dat volgens latere legenden geweest moet zijn. Jozef leefde met zijn gezin geriefelijk en in waardigheid. Zijn volgelingen woonden in de huizen die zij zelf gebouwd hadden op hun verkregen stuk land (the hides), die ieder 100 acres ($\pm 4.047 \text{ m}^2$) groot waren. Ze leefden er volgens de Mozaïsche wet, hetgeen door Paulus overtuigend is uitgedrukt: "Als een mens niet werkt, zal hij ook niet eten." (2 Thessalonicenzen 3 : 10)

We moeten in verband met de eerste Christelijke kerk in Brittannië ook bedenken, dat dit land geschonken werd en daardoor werd in het Domesday Book geschreven: "De kerk van Glastonbury heeft twaalf stukken land (hides) in haar bezit, waarover nooit belasting wordt betaald."

Nicodémus

Er is een Oosters manuscript, dat bekend staat als "Het evangelie van Nicodémus", dat volgens [Tischendorf](#) uit "het begin van de tweede eeuw" stamt en volgens Dr. Rendel Harris "zeer oud" moet zijn. Daarin wordt vermeld dat Jozef van Arimathea onder vervolging te

lijden had. Dit verklaart waarom Nicodémus op geen enkele wijze wist of hoorde van Jozefs vertrek uit Palestina, vanwege de vervolging, en van diens vestiging in Brittannië.

Nicodémus, die rijk was, was evenals zijn vriend Jozef een geheime discipel van Jezus, doch hij toonde moed toen hij protesteerde tegen diens veroordeling, zonder Hem te hebben verhoord. De laatste keer wordt hij vermeld in Johannes 19 : 39, waar van hem verteld wordt dat hij een grote hoeveelheid specerijen had meegebracht om het lichaam van Jezus ermee te balsemen. Behalve een groot aantal legenden is er niets meer van hem bekend. Het is onzeker of zijn identificatie met de rijke en edelmoedige Naqdimon ben Gorion, waar de Talmoed van spreekt, juist is.

Jozef de Marmore

In de oudste documenten wordt over Jozef van Arimathea gesproken als over "Jozef de Marmore van Arimathea". "Mar" is een Oosterse term voor "heer". St. George werd door zijn lijfknecht Pasicrates "Mar George" genoemd, daar hij als de zoon van de graaf van Lydda van adellijke afkomst was. "More" of "Mawr" betekent "groot". Jozefs volledige titel was "De grote heer Jozef van Arimathea".

Ongetwijfeld hield deze titelverband met de hoge status van Jozef als "nobilis decurio", met welke titel hij wordt aangeduid door Gidas en Rabanus. Ramah, dat zowat acht mijl van Jeruzalem lag, werd door Eusebius en Ronirinus beschoúwd als het Arimathea van Jozef, een traditie die geheel bevestigd werd door de kruisvaarders. Evenals de familie uit Bethanië, en andere rijke Hebreërs van zijn dagen, bezat Jozef een huis in de stad Jeruzalem, mogelijk niet ver van de hof van Gethsemané, waar de olijfbomen groeiden, die de olie leverden, gebruikt voor lampen van de Tempel, terwijl het olijvenhout mogelijkerwijs werd gebruikt voor de vervaardiging van schalen en bekers en andere "gewijde voorwerpen" in zijn land en in de huizen in de stad.

Er is geen enkele aanwijzing dat de hoge post van "decurio" aan Jozef verleend was door Pilatus of door koning Arviragus - of mogelijk door keizer Claudius ter gelegenheid van het huwelijk van zijn dochter Genuissa met de Britse koning Arviragus, in de dagen toen er eerbewijzen aan de familieleden van de bruidegom werden toegekend. Jozefs dochter Anna was al getrouwd met prins Beli of Belinus, de jongste broer van Arviragus.

In sommige berichten uit de Middeleeuwen, die door de monniken van Glastonbury waren verzameld en door latere schrijvers werden overgeschreven, wordt verteld, dat Jozef door de evangelist Filippus als zendeling vanuit Gallië naar Brittannië was gezonden. Dit verhaal klopt echter niet met de feiten. Filippus had geen rechtsbevoegdheid over Jozef van Arimathea, noch bezat hij de autoriteit om op enigerlei wijze diens handelingen te besturen. Zij zijn misschien samen in Gallië aangekomen leden van de Judeese groep vluchtelingen, waarvan Jozef de leider was. Jozef ging met zijn huisgezin verder naar Morlaix op weg naar Brittannië. Het was voor Jozef geen lichte taak zijn huisgezin naar Brittannië te brengen en zich daar te vestigen. Het welkom dat zij van Arviragus ontvingen sloot elke zeggenschap van Filippus of van één der andere discipelen uit.

Dat Arviragus een geschikte woonplaats te Glastonbury gereed had voor Jozef en zijn huisgezin, die niet onaangekondigd aankwamen, is geen verzonnen verhaal. De kerk van leem, die door zijn discipelen gebouwd werd volgens door Jozef verstrekte plannen, was de eerste taak waar ze zich na hun aankomst mee bezig hielden. De vreugde van hun eerste dienst in deze kerk en hun vurige lofprijzing in de Psalmen maakte deze dienst tot een gedenkwaardige gebeurtenis in de geschiedenis van de eerste Britse kerk.

Volgens de getuigenissen van oude Kronieken werd Jozef van Arimathea de voorvader van een lange rij Britse prinses. Jozefs kleinzoon, prins Helias, verschijnt na het huwelijk van Jozefs zoon Josephes met een Britse prinses op verscheidene heraldische kaarten, terwijl Jozefs dochter Anna al getrouwd was met prins Belinus, de jongste broer van koning Arviragus; hun zoon Beli werd de voorvader van Howel de Goede, waarvan de Tudorlijn afstamt tot aan de huidige vorstin Elisabeth II. Anna's dochter Penardin trouwde met koning Lyr - of Lear - en zij werd de voormoeder van Helena, de moeder van Constantijn de Grote (zie Harl. MSS. Brits Museum 38591, 193b; ook Jezus College MS. 20). Anna wordt genoemd "de nicht van de gezegende maagd Maria". (Alle geslachten zullen mij zalig prijzen", Lukas 1 : 48) De genealogie van Owain Tudor tot aan Anna is opgenomen in de "Annalen Cambraie", uitgegeven door de Rev. J. W. Al Ithel, M.A. en gepubliceerd onder autoriteit van het Ministerie van Financiën, onder de directie van de Rijksarchivaris.

Toen Jozef met zijn groep Evangelie-gelovigen in Brittannië aankwam om zich in Avalon te vestigen, was zijn dochter daar om hem te verwelkomen, daar zij de schoonzuster van koning Arviragus was. (Prins Belinus, haar man, was de jongste broer van de koning). Misschien kwam hij inderdaad wel naar Brittannië, omdat Anna daar alreeds was. Zo werden deze twee grote families uit het huis van David van de lijn van Juda verenigd, waarvan ook de huidige koningin Elisabeth II afstamt.

Hoe waardevol zijn deze documenten in de archieven van Brittannië, waardoor de scepticus en de spotter het zwijgen wordt opgelegd.

[William of Malmesbury](#) vermeldt: "Het eiland Avalon, waar velen begraven liggen, ontving de duizenden ontslapenen, onder welke ook Jozef de Marmore van Arimathea bij naam, de eeuwige slaap is ingegaan."

Volgens Cressy is Jozef te Glastonbury (Avalon) in A.D. 82 gestorven.

"Jozef van Arimathea, een zeer geziene edelman, die zelf het Koninkrijk Gods verwachtte." (Markus 15 : 43, vertaling Ferrar Fenton)